

— Рада! извика Огняновъ, като скокнѣ.

И докторътъ скокнѣ

Огняновъ се исправи цѣлъ на входа на воденицата и замаха съ двѣ ржцѣ.

Рада, която отъ нѣколко врѣме се луташе изъ камънацитѣ, да дири Бойча, сега го видѣ. Тя се спусна къмъ него и слѣдъ единъ мигъ бѣше въ воденицата.

— Радке!

— Бойчо! Бойчо, плачеше тя и едвамъ поимаше, и притискаше главата му до бузитѣ си. Докторътъ присѣствуваше, покъртенъ дълбоко, на тая сцена.

— Ами какъ си тука, Радке? прибърза да попита Огняновъ, като доби самообладание надъ чувствителността си.

— Писъмцето ти за доктора го прѣдаде мене Марийка... Ахъ Бойчо, защо ми измъчи? казваше Рада задѣна отъ щастливи сълзи. Ти не ми се сърдишь вече?... Ти вѣмаше право да ми се сърдишь... Ти знаешъ, че нѣма причини...

— Прости ме, пиле, прости ме, и Бойчо ѝ цалуваше ржцѣтъ; — току що ми откри Соколовъ заблудението ми, то измъчи и мене страшно. Азъ щѣхъ да слѣзъ самъ въ града, да те моля да ме простишь... за тая жестокость... Азъ съмъ билъ недостоенъ за любовта на единъ ангелъ... Нели забравяшь, Радке, нели прощавашъ?... И Огняновъ се взираше съ въсхищение въ влажнитѣ ѝ очи, пълни съ приливъ отъ блаженство и любовъ безконечна...

Но Рада изведнѣжъ побѣдѣ, като стѣна, оттегли се отъ Бойча и извика:

— Бѣгай, Бойчо! азъ забравих да ви кажъ... Бѣгайте... Видѣли сж тѣ тука, и турцитѣ иджтъ!

Огняновъ и Соколовъ останжжъ, като гръмнжти.

— Пó-скоро, бѣгайте въ планината! повтаряше Рада уплашена...